

คำวินิจฉัยของ ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘/๒๕๕๖

วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

เรื่อง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายวรเกียรติ ตรงตรง) ในคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๓/๒๕๕๓ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

สำหรับมาตรา ๓๐ ทวิ ดังกล่าวบัญญัติไว้ ดังนี้

“ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการ พร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน โดยปิดประกาศรายการ และรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นกรบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้บุคคลภายนอก ที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็น พร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้นเสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา”

ส่วนข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ ดังนี้

๑. กองทุนรวมไทยริสตรัคเจอร์ริง เป็นโจทก์ฟ้อง นายวรเกียรติ ตรงตรง เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ในความผิดฐานโอนสิทธิเรียกร้อง กู้ยืมเงิน และบังคับจำนอง เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๑๔๓๓/๒๕๕๓ มีสาระโดยย่อ คือ

(๑) โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวม จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ และจดทะเบียนเป็นกองทุนรวมต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้งเพื่อซื้อและรับโอนสิทธิของบริษัทยุทธศาสตร์และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามคำสั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและไม่อาจแก้ไขหรือฟื้นฟูฐานะหรือการดำเนินการได้ และทรัพย์สินถูกนำออกขายเพื่อการชำระบัญชี โดยมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนรวม วรณ จำกัด เป็นผู้จัดการกองทุนรวมและเป็นผู้มีอำนาจกระทำการแทนโจทก์

(๒) จำเลยเป็นลูกหนี้ตามสัญญากู้ยืมเงินของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ จำกัด (มหาชน) โดยได้จดทะเบียนจำนองที่ดินเป็นประกันการชำระหนี้ ภายหลังจากรับเงินกู้ไปแล้ว จำเลยผิดนัดผิดสัญญาไม่ผ่อนชำระหนี้ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ ฯ คงค้างชำระต้นเงินจำนวน ๒๖๗,๗๐๓.๖๒ บาท

(๓) ต่อมาโจทก์ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยมีอยู่กับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ เอกพัฒน์ ฯ จากองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการขายทรัพย์สินเพื่อการชำระบัญชีของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ดังกล่าว โดยอาศัยอำนาจตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ โจทก์ได้มีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องและทวงถามให้จำเลยชำระหนี้และบอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลย จำเลยเพิกเฉย ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย โจทก์จึงฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ให้ชำระเงินแก่โจทก์ จำนวน ๔๑๕,๕๐๕.๕๖ บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยของต้นเงิน ๒๖๗,๗๐๓.๖๒ บาท ในอัตราร้อยละ ๒๑ ต่อปีนับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

๒. จำเลยยื่นคำให้การสรุปว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง เพราะ ปรส. ไม่ใช่เจ้าหนี้ของจำเลย ปรส. จึงไม่มีอำนาจโอนสิทธิเรียกร้องตามสัญญากู้เงินให้โจทก์ นอกจากนั้น จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้เพื่อขอให้ส่งศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ด้วย โดยมีสาระสรุปได้ ดังนี้

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๒ ทวิ บัญญัติว่า “พระราชกำหนดนี้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๘ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย” จึงเป็นกฎหมายที่อยู่ภายใต้บังคับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ จำเลยเป็นบุคคลที่ได้รับการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินตามรัฐธรรมนูญ ในการใช้กรรมสิทธิ์ติดตามทรัพย์สินและมีสิทธิยกข้อต่อสู้ต่อบุคคลภายนอก และมีสิทธิที่จะใช้กระบวนการศาลยุติธรรมเพื่อคุ้มครองสิทธิของจำเลยได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ แต่พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ จำกัดสิทธิแห่งกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของจำเลยและจำกัดสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลยอันเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่จำเลยมีอยู่ในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาล กล่าวคือ มาตรา ๓๐ ทวิ บัญญัติว่า การบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินโดยวิธีการปิดประกาศ ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในเครือข่ายระบบคอมพิวเตอร์และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน หากบุคคลมีข้อต่อสู้จะต้องยื่นคัดค้านก่อนกำหนดวันขายสินทรัพย์ไม่น้อยกว่าสามวัน หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว มิได้ยื่นคัดค้านการขายสินทรัพย์ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินแล้ว ซึ่งจะเป็นผลจำกัดสิทธิการยกข้อต่อสู้ของจำเลยในการดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อศาลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๐๘ โดยให้ถือว่าลูกหนี้หรือจำเลยได้ยินยอมในการโอนสิทธิเรียกร้องและจำเลยจะยกข้อต่อสู้ใดๆ ขึ้นต่อสู้ผู้รับโอนไม่ได้ ทั้งที่ความเป็นจริงจำเลยไม่ได้ยินยอมแต่ประการใด สิทธิในการยินยอมของลูกหนี้ในการที่จะไม่ยกข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินต่อบุคคลภายนอกเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีอยู่และสิทธิเฉพาะตัวบุคคลโดยแท้และมีสภาพบังคับทั่วไป กฎหมายใดจะบัญญัติออกมาเพื่อจำกัดสิทธิดังกล่าวไม่ได้ การบัญญัติกฎหมายที่จำกัดสิทธิการต่อสู้คดีของบุคคลย่อมเป็นการกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิของบุคคล ดังนั้น มาตรา ๓๐ ทวิ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗

ทั้งนี้ จำเลยอ้างด้วยว่า มาตรา ๓๐ ทวิ ของพระราชกำหนดฯ กำหนดให้ “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ใช้อำนาจพิจารณาพิพากษาอรรถคดี อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ และจารีตประเพณีการปกครองตามระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข กล่าวคือ ตามมาตรา ๓๐ ทวิ ให้อำนาจแก่คณะกรรมการองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (คณะกรรมการ ปรส.) พิจารณาวินิจฉัยคัดค้านข้อต่อสู้ของลูกหนี้ และมีอำนาจวินิจฉัยว่า ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีเหตุผลสมควรหรือไม่ หากมีเหตุผลสมควรจะมีผลทำให้ข้อต่อสู้ของลูกหนี้มีผลบังคับได้ตามกฎหมาย และหากไม่มีเหตุผลอันสมควรและยกคำร้อง จะมีผลทำให้ลูกหนี้ยินยอมกับการโอน

ทรัพย์สิน จะยกข้อต่อสู้ขึ้นมาในชั้นศาลที่มีการดำเนินการฟ้องร้องคดีไม่ได้ อำนาจการวินิจฉัยของ คณะกรรมการ ป.ร.ส. เป็นอำนาจการพิจารณาพิพากษาคดีเพราะมีการวินิจฉัยในประเด็นข้อหาแห่งคดี และการชำระเงินตามมูลหนี้และมีผลโดยตรงต่อการพิพากษาคดีของศาลยุติธรรม อำนาจอันเป็นของ คณะกรรมการ ป.ร.ส. ดังกล่าวเป็นอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดี มาตรา ๓๐ ทวิ มีผล เป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้มีอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาล อันเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ ที่บัญญัติว่า อำนาจในการพิจารณา อรรถคดีเป็นอำนาจของศาล และการตั้งศาลขึ้นใหม่เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีใดคดีหนึ่งโดยเฉพาะแทน ศาลที่มีอยู่ตามกฎหมายจะกระทำมิได้ เทียบได้ตามคำพิพากษาฎีกาที่ ๕๑๓/๒๕๓๖ (ประชุมใหญ่) มาตรา ๓๐ ทวิ จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งดังกล่าวเป็นประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญ จำต้องวินิจฉัย จึงให้สำนักคำฟ้อง คำให้การและคำร้องดังกล่าวส่งสำนักงานศาลยุติธรรม เพื่อดำเนิน การส่งให้ศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ศาลรัฐธรรมนูญมีมติ เมื่อวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๕ ให้ขยายเวลาในการพิจารณาว่าจะรับ คำร้องไว้ดำเนินการตามข้อกำหนดออกไปก่อน ตามข้อ ๑๔ ของข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญ ว่าด้วย วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๕๑ และ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ และมีมติรับไว้วินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ เพราะเป็นคำร้องที่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ส่วนประเด็นที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบัน การเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบัน การเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๕ - ๒๒/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ไว้แล้วว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ และมาตรา ๓๐ ตริ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และคำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ วินิจฉัยไว้ว่า พระราชกำหนด การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตริ และ มาตรา ๓๐ จัตวา ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๕๐

ดังนั้น ประเด็นที่ต้องพิจารณาตามคำร้องนี้ จึงคงมีเพียงว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่เท่านั้น

ทั้งนี้ ในการวินิจฉัยประเด็นตามคำร้องนี้จะแยกพิจารณาออกเป็น ๒ ประเด็น

ประเด็นที่ ๑ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ หรือไม่ พิจารณาประเด็นนี้แล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยที่ว่า มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ รับฟังไม่ได้ เพราะจำเลยไม่ได้ให้เหตุผลเลยว่า ขัดอย่างไร นอกจากนั้น มาตรา ๗ ซึ่งบัญญัติว่า “ในเมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้บังคับแก่กรณีใด ให้วินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ไม่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นในคำร้องเลย ทั้งนี้เพราะรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ ซึ่งบัญญัติไว้ในหมวด ๑ บททั่วไป เป็นเรื่องที่บัญญัติขึ้นเพื่ออุดช่องว่างของกฎหมายในกรณีที่บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันนี้มิได้บัญญัติหรือกำหนดเนื้อหารายละเอียดครอบคลุมปัญหาหรือสาระสำคัญได้ครบถ้วน และเมื่อจะต้องมีการพิจารณาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของกฎหมายนั้น หรือเมื่อมีปัญหาที่จะต้องปรับบทบัญญัติกฎหมายเกิดขึ้น แต่ไม่มีกฎหมายบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน จึงต้องมีบทบัญญัติให้ผู้ใช้กฎหมายไม่ว่าจะเป็นศาลรัฐธรรมนูญ หรือองค์กรอื่นใดก็ตาม ต้องวินิจฉัยกรณีนั้นไปตามประเพณีการปกครองในระบบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ดังนั้น จึงถือได้ว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มิใช่บทบัญญัติที่รับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่ผู้ร้องจะยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ว่า มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ ได้

ประเด็นที่ ๒ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑ หรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อโต้แย้งของจำเลยรับฟังไม่ได้ เพราะพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ มาตรา ๓๐ ทวิ มิได้มีผลเป็นการตั้ง “คณะบุคคลที่ไม่ใช่ศาล” ให้มีอำนาจทำการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเช่นเดียวกับศาลอันเป็นการขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

มาตรา ๒๓๓ การพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาล ซึ่งต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

มาตรา ๒๗๑ ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีทั้งปวง เว้นแต่คดีที่รัฐธรรมนูญนี้หรือกฎหมายบัญญัติให้อยู่ในอำนาจของศาลอื่น”

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาเจตนารมณ์ของมาตรา ๓๐ ทวิ แล้วจะเห็นได้ว่า คณะกรรมการ ป.ร.ส. หรือคณะกรรมการที่คณะกรรมการ ป.ร.ส. แต่งตั้งขึ้นก็ดี มิได้เป็นศาลและมีได้ทำหน้าที่พิจารณาคดีเช่นศาล ซึ่งตามประเพณีการปกครองระบอบประชาธิปไตยอำนาจการพิจารณาพิพากษารรคคดีเป็นอำนาจของศาลและต้องดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎหมาย และในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ และศาลทั้งหลายจะต้องตั้งขึ้นก็แต่โดยพระราชบัญญัติ แต่กรณีตามคำร้องนี้มีกฎหมายบัญญัติไว้ชัดเจนแล้ว โดยเฉพาะการจัดตั้ง ป.ร.ส. ขึ้นมามิได้มีวัตถุประสงค์ให้ทำหน้าที่แทนศาล แต่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินการต่อบริษัทเงินทุน และบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ถูกระงับการดำเนินกิจการ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูช่วยเหลือผู้ฝากเงิน เจ้าหนี้ที่สุจริต และการชำระบัญชี ทั้งนี้เป็นไปตามเหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดดังกล่าวทั้งสองฉบับ เพื่อให้เกิดความรวดเร็วทันต่อการแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจ อีกทั้งบทบัญญัติในพระราชกำหนดดังกล่าวยังมีผลบังคับกับบริษัททุกบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเท่าเทียมกัน และมีได้เป็นการลิดรอนสิทธิและเสรีภาพของลูกหนี้หรือผู้มีส่วนได้เสีย โดยเฉพาะในเรื่องการขายทรัพย์สินตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ตามมาตรา ๓๐ วรรคห้า มาตรา ๓๐ ทวิ มาตรา ๓๐ ตรี และมาตรา ๓๐ จัตวา เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชี การโอนทรัพย์สินที่ขายได้และยังมีบทบัญญัติคุ้มครองผู้มีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย อันสืบเนื่องจากมาตรา ๓๐ ทวิ โดยเห็นได้ว่า ผู้มีส่วนได้เสียสามารถใช้สิทธิได้ในทุกขั้นตอนนับตั้งแต่การคัดค้านการขายทรัพย์สินก่อนวันประมูลขาย หรือหากคณะกรรมการ ป.ร.ส. ไม่รับคำคัดค้านและเกิดความเสียหายภายหลังการประมูลขายไปแล้ว ผู้มีส่วนได้เสียก็สามารถเรียกร้องค่าเสียหายต่อ ป.ร.ส. ได้ และหาก ป.ร.ส. พิจารณาข้อเรียกร้องแล้วผู้เสียหายไม่เห็นด้วยกับผลการพิจารณาก็ยังสามารถเสนอคดีต่อศาลได้อีก ป.ร.ส. และคณะกรรมการ ป.ร.ส. จึงมิได้เอาอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีไปจากศาลและมีได้เป็นการตั้งศาลขึ้นใหม่ตามรัฐธรรมนูญเพราะการตั้งศาลขึ้นใหม่ต้องทำเป็น “พระราชบัญญัติ” มิใช่การมอบอำนาจไว้ตามกฎหมายอื่น

ดังนั้น พิจารณาแล้ว เห็นว่าพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๓๓ และมาตรา ๒๗๑

อาศัยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔ จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๓๓ และ มาตรา ๒๗๑

ศาสตราจารย์ ดร.กระมล ทองธรรมชาติ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ